

Mỹ Du Ký

Trưa 14/6/2011

Từ già gia đình và các bạn 71, lặng lẽ kéo valy vào, đi quá sớm nên không ai đi cùng, cũng hơi buồn nhưng..niềm vui đang ở phía trước..nghĩ vậy và hiên ngang bước tới

Gởi hành lý xong chợt nhớ lần trước đi cả nhóm dzui quá là dzui, mới đó mà đã hai năm..Vào phòng cách ly mới biết chuyến bay sẽ chậm 1 tiếng, một giờ đồng hồ đủ để biết bao nhiêu là hoàn cảnh cùng du Mỹ với mình.

Một cô gái trang điểm hơi kỹ, quần chật qua gối cùng đôi bốt cao, ôm cổ chân, tội nghiệp chắc gia đình cô chưa có người từng đi du lịch xa, bao nhiêu tiếng trên máy bay với quần bó chặt chội, chuyển từ máy bay này qua máy bay khác, đôi giày cao là cả một cực hình..nhưng nhìn đôi mắt ngời sang niềm hạnh phúc, chắc đang nghĩ đến người sẽ đón, chợt nghĩ câu..thú đau thương và thẳm mỉm cười

Một bác khá lớn tuổi, với răng đen và khăn mỏ quạ, quần áo đơn giản, xách một giỏ tre như giỏ trâu cau, mỉm cười nhìn mình chừa cái bánh dày kẹp chả.. ăn chút kẹo dổi.. nụ cười thân thiện bà cho biết các con nói quá bà mới đi cho chúng vui nhưng sẽ về lại vì già rồi cần tình làng nghĩa xóm hơn..bà cũng sẽ xuống Cali, bà dặn nhớ dắt bà theo với

Thêm một bà người Huế, nhìn dáng lịch sự cho biết bà đã đi Mỹ hai lần rồi lần này con gái sinh nên.....

.....

Trên máy bay quá cảnh Đài Loan quanh mình toàn tiếng Việt, tự nhiên thấy ấm lòng

Kinh nghiệm qua bao lần lên xuống máy bay, thấy ruột gan như thót lại, quả nhiên..máy bay đang hạ dần độ cao..tiếng cô tiếp viên hàng không thông báo

Gần ba tiếng chờ ở Đài Loan...lại xếp hàng vào..

Máy bay lớn, tới ba hàng ghế...

Lần này ngồi cùng với một bà mẹ trẻ bé bé gái khoảng hơn một tuổi người Campuchia, đứa bé khóc suốt..

Đến Cali, đầu như đeo đá, về đến nhà chỉ kịp chào ông anh ..sau đó..bay tuốt trời cao..lao vào giấc ngủ không chút nào mộng mị..

Tỉnh dậy trời vẫn còn sáng mà đã hơn 7 PM.. trong nhà đùa chắc vừa về lại VN để từ giã chàng ..

Họp mặt Nam Cali

Đến nhà Hoài Nam đã có P H Thừa , Phương té lâu, Cấn, P T Trương ,P K Phụng, chị Nam, Phương và đặc biệt có Thầy Nguyễn Lộc Thọ.....tất cả cùng nâng ly chúc mừng người ở xa đến tham dự Đại Hội sớm nhất

Những ngày tiếp theo, lịch luôn kín..các chị dẫn đi shopping, đến Cosco mua hàng cùng Minh Nguyễn, café Tây Hiên cùng Trương, Thừa , Đạt.....

Nhà hàng Ánh Hồng gặp P T Việt và một số bạn trong đó đặt biệt gặp Đỗ thị Hoa Q 71, tình cờ qua đài phát thanh biết được có học sinh trường QGNT dâng hoa ở Tượng đài chiến sĩ..vội vã đến và tìm lại được gia đình Q qua bao nhiêu năm xa cách dù bạn đang ở Cali

Nghe Hoa thổn thức kể lại mới thấy hết được cái gắn bó của ngôi trường thân yêu

Những ngày tiếp, nhận được phone với bao thăm hỏi của Nguyệt, Mơ, Tuyết, Đào, B Ngọc, Tuấn Hạnh...hẹn và hẹn gặp..

Bỏ lại bao hẹn hò

Sáng 1.7 lên đường đến Tampa (Florida)

Ra đón có Lê, Kim Loan , Luận, cả nhóm kéo về nhà Lê

Wow, ngoài cổng hai cây xoài với quá chừng trái, chợt nghĩ họp nhóm nội trú ở đây, quá đúng.(nhớ lại ngày xưa..cây xoài ngoài trường không còn trái nào lớn chứ đừng nói là chín) , trong vườn lại thêm mấy cây xoài sai trái, rồi nào nhãn, na...chụp ảnh kỷ niệm xong là nhận được phép..hái bất cứ quả nào thích..hoan hô..nhưng nếu cấm , để len lén hái chắc dzui hơn..

Qua hôm sau các em nội trú xúm nhau lại trở tài..trên bàn tiệc nhỏ có gỏi xoài., xoài ngâm..xoài .hái xuống làm ngay..ngon chi lạ.., bánh bột lọc, chả

ốc, bánh xu xê, một nồi chè khoai môn bột bang, bác Tám hì hục quạt bếp nướng thịt...Minh phone liên tục ..em đang trên đường tới..có thêm Phát. Phán, một vài anh Võ Bị..

Ăn tiệc xong kéo nhau ra biển

Bốn ngày ở Florida với bao kỷ niệm xưa gợi mở, tất cả như trở lại ngày xưa..trần ngập tiếng cười khi tập trung người trèo hái, kẻ hứng xoài sợ rớt, từng rổ từng thùng mang vào..sẽ chẳng bao giờ quên được Sáng sớm 5/7 rời Tampa với bao luyến nhớ..với bao tiếng sóng dội trong lòng..

Washington DC

Đến DC liên lạc với Sỹ Tuấn , cuộc hội ngộ bất ngờ của Texas, DC và Việt Nam.. thật vui , rộn ràng cả khu Eden..sau đó kéo về khách sạn Comfort Inn chào Thầy Cô, gặp Tuyệt Sương cũng dân nội trú , bao kỷ niệm của mấy chục năm lại được nghe và say sưa kể...

Vợ chồng Tuấn xin nghỉ mấy ngày để đưa đi khắp nơi, đi dợt nhạc, đi thăm bạn bè...

Tối 9/7 tham dự Họp mặt Sân Trường

Gặp nhiều Thầy Cô, Cô Lộc cùng phu quân, Cô Lĩnh, Thầy Quảng, Cô Nữ, Thầy Cô Bửu Minh...

Cô Hồ Ngọc Nữ

Cô Lộc

Cô Lĩnh

Thầy Quảng

Thầy Cô đều khen Việt Nam giỏi, cố gắng góp mặt mỗi lần Đại Hội

Phát

Đỗ Ngọc Vinh

Cảm động khi gặp lại Đỗ Ngọc Vinh , hôm nay khá hơn , cười tươi và nhắc tô bún bò khi Vinh về chữa bệnh ở Việt Nam
Gặp lại Quan Thu , hai chị em bù nhìn nhắc đến người vắng mặt
Gặp lại Bích Nga , lần đầu tiên tham dự nên ngạc nhiên vì gặp lại nhiều Thầy Cô và bạn bè, Huyền Nga vẫn xinh đẹp, Đỗ Mơ nhẹ nhàng thân ái..

Quan Thu

Đúng là Sân Trường, bên này một nhóm, bên kia một nhóm..thế nhưng nghe gọi Nội trú đâu là ùa lên sân khấu, lên hình thiếu nam sinh..chắc đang mãi dzô.. dzô

Sau lời khai mạc, chào cờ..phút mặc niệm luôn làm mọi người lắng xuống.. Một nhóm học sinh được mời lên sân khấu..Hiệu đoàn ca vang vang Vinh danh Thầy Cô cũng thật xúc động, chúng con luôn nhớ đến người đã hướng dẫn chúng con từng bước vào đời.

Văn nghệ với cả một ban nhạc đầy đủ trống kèn, ca sĩ Sỹ Tuấn , Sỹ Tường vẫn ngọt ngào trong lời ca tiếng hát, đặc biệt con trai anh Đức đã mang lại niềm vui bất ngờ bằng giọng hát tuyệt vời..

“ca lễ” Việt Nam cũng lên góp tiếng với bài Trường Cũ Tình Xưa....bao nhiêu kỷ niệm hoa bướm ngày xưa vang trong nỗi niềm nhung nhớ, có ai đi thương về Trường Xưa...

Mọi người vào tiệc, sau đó là phần khiêu vũ..

Tiệc tan trong bao tiếng cười, tạm biệt nhé...biết có còn gặp lại..

Thật tiếc không cùng Thầy Cô và các bạn tham gia tour du ngoạn Washington DC,

New York và cruise nữa..tiếc lắm lắm

Về lại Cali

Thứ sáu 22/7

Trước mặt tiền nhà hàng Emerald Bay một ban ron màu vàng chữ đỏ thật to

Đại Hội Quốc Gia Nghĩa Tử

Chào Mừng Quan Khách

Đọc và tìm chọt rộn ràng, ngoài cửa bước vào qua bàn kiểm tra danh sách, nếu đã có tên (có nghĩa là đã đóng tiền) sẽ nhận một áo thun trắng in hình Phù hiệu Hiệu Đoàn Trường và một quyển đặc san..cả nhóm xúm vào riu rít và ồn ào như cách đây mấy chục năm..mình size mấy...xí cho mặc thử nghe...mặc trong hay mặc ngoài.. từng nét mặt vui tươi sao nghe quá thân thương.

Ô có cả Thầy Cô, vội sượt sượt..nhưng chẳng ăn thua gì..thế nhưng chỉ loáng sau đã tươm tất áo trắng, đeo bảng tên nghiêm chỉnh....nhớ đấy sáng mai chào cờ phải mặc áo trắng, bảng tên phải giữ cho tối mai đó..nhớ nhé..chị Q 65 xinh đẹp luôn miệng nhắc các em

Kéo ra công chụp ảnh, bên đây cười lên..bên kia nhìn đây...đúng câu dzui là dzui quá..dzui là dzui ghê . Một cái vỗ vai than ái..chào anh..anh Toàn cười hiền hậu trao gói quà làm xúc đông quá...cám ơn anh thật nhiều

Bước vào trong, trước sân khấu là những dãy bàn, trên bàn ghi tên từng niên khoá và dĩ nhiên những bàn trang trọng nhất dành cho Thầy Cô và các Mẹ

Mọi người chạy qua chạy lại , hôm nay mới nháp à quên tiền đại hội chứ ngày mai là Q nào ngồi bàn Q đó nghe..vâng ạ..

MC đã lên sân khấu

Từng tiết mục được giới thiệu, vừa hát, vừa khiêu vũ cả Thầy cả học sinh hoà nhập trong tinh thần ái

Cầm Hồng, một Q 75 xin được có vài lời, giọng Hồng trầm , ấm tha thiết kêu gọi thương yêu đoàn kết, sau đó anh Thiềng, Nguyễn Hà ..lên tiếng xin lỗi Thầy Cô và các bạn .. xúc động làm cả khán phòng yên lặng rồi oà lên từng tràng pháo tay cùng nước mắt.. đầu đó có tiếng thổn thức QGNT đã là một..Thầy Cô cười vui vẻ, ánh mắt thương yêu dành cho các học sinh biết ngoan ngoãn, vâng lời...niềm vui được nhân lên gấp bội phần..thời gian kéo dài kéo dài..chia tay hẹn sang mai gặp lại

Sáng thứ 7

Áo trắng tràn ngập Tượng đài Chiến sĩ, như đã thông báo, tất cả xếp hàng ngay ngắn, một vòng hoa kết thành lá cờ được trang trọng dâng lên, chào cờ Mỹ qua gio.ng kèn anh Diễm, chào cờ Việt Nam, bản Hiệu đoàn ca vang vang , mắt chột nhòa cay ...sau đó cùng hoà ca bài Việt Nam Muôn Năm của Thầy Quốc Tấn , ngược mắt nhìn cờ bay trong gió , hồn thiêng Cha, Ông như đang về cùng đàn con yêu dấu..

Tối thứ 7

Qua ánh đèn nhà hàng rực rỡ hẳn lên, ban tiếp tân đón tiếp và đưa các Mẹ, Thầy Cô cùng quan khách vào tận chỗ ngồi

Hôm nay tất cả đều đẹp nhất là Thầy Cô , các Mẹ với một khăn vinh danh choàng xéo vai do sáng kiến và thực hiện của Cô Phạm thị Lộc

Được gặp lại Thầy Cô thật là điều hạnh phúc, xúc động khi Thầy Hoàng Xuân Thiệu vỗ đầu giới thiệu với phu nhân đây vừa là cháu nội, vừa là cháu ngoại học sinh từ Việt Nam sang..hay khi gặp lại Thầy Nguyễn Lộc Thọ, được Thầy chụp những tấm ảnh chân dung đẹp, được chăm sóc như một đứa con cưng, em muốn ăn gì, muốn đi đâu Thầy sẽ chở đi...cô Lộc lại ân cần hỏi han em có mệt không, đừng làm gì quá sức, Thầy Cô Tấn gọi người chở đến tiệm phở gặp Thầy..Thầy Phan văn Cự, Cô Thục, Thầy Khánh Do...

Buổi Lễ khai mạc trang trọng...nhưng nổi bật có lẽ là lời phát biểu của chị Q65, lời nói như có lửa, đanh thép khi khuyên bảo các em rồi chốt tha thiết làm khán phòng rơi lệ khi nhắc về công Thầy nghĩa Mẹ...

Chuyển qua phần văn nghệ...những giọng ca vàng của Q cùng những đôi chân lả lướt trên sàn nhảy, những gương mặt rạng rỡ

Niềm vui qua mau, nỗi buồn đọng lại

Bốn phương trời ta về đây chung vui ..Rời tay nhau chớ quên nhé. Dù xa nhau chớ quên nhé Tình thân yêu khiến cho chúng ta xa nhau mà vẫn như gần

Xin cảm ơn Thầy Cô, Anh Chị Em , Các bạn đã cho tôi tất cả cảm xúc trong những ngày xa quê. Hãy nhớ đến những nụ cười cho nhau , những không vui hãy để gió cuốn đi nhé

Vui lòng thêm vào bài những hình ảnh , những điều thú vị mà người viết còn thiếu

Đại Hội Quốc Gia Nghĩa Tử Tháng 7/2011

Lê Khánh Hoà Q 71 ghi lại

Bên lề Đại Hội

- Có bạn hỏi Tí Diệu lần này không mang theo áo đẹp sao chỉ thấy mặt có một áo dài cho cả hai cuộc họp mặt ?

Xin thưa : xem hình trên DD hoặc mang về khoe gia đình bè bạn KH tham dự **Đại Hội Trường Quốc Gia Nghĩa Tử** chỉ một mà thôi

- Lần này vui hay buồn ?

Minh Chánh đã nói một câu rất tâm đắc xin mượn để trả lời

Mọi buồn vui đều do mình, nếu nghĩ vui thì nó là vui, cho là buồn thì sẽ buồn.

Những gì còn đọng lại hôm nay....

Những con đường xa vun vút và sạch sẽ ở xứ sở Mỹ, cờ và hoa ở những Ngày Đại hội...Bạn bè Thầy cô luôn ám ảnh và luẩn quẩn trong tâm trí khi lên đường trở về VN..Quái lạ thật 4 chữ QGNT sao mà thân thương đến lạ kỳ trong tôi.Những khuôn mặt bạn bè thân yêu và Thầy Cô cứ luôn luôn hiện lên đầy đủ và yêu quý.

Một chặng đường bay dài và mệt đã cho tôi càng chiêm nghiệm thêm những tình cảm mà bạn bè và Thầy Cô dành cho mình trong những ngày nơi xứ người....

Tôi đến Cali thì cũng cứ cảm thấy như là về nhà mình trong thời khắc nào đó mà có lẽ chẳng bao giờ quên, thân thiện,cởi mở và những tiếng cười.....

Trả lời thêm về câu hỏi buồn vui....: Cái ranh giới giữa vui và buồn thật khó xác định. Vui chứ sao lại không vui..bao nhiêu công sức để đến với bạn bè thầy cô chỉ với ý nguyện là tìm niềm vui cho mình và cho bạn bè.

Còn nỗi buồn ư: trong dòng sông đang chảy chắc chắn có cuốn những nhánh cây khô héo , những vật cản nhỏ bé đó vật vờ nơi dòng nước xoáy rồi cũng phải cuốn đi theo dòng nước của con sông thôi có chăng còn để lại ít nhiều suy tư

Một chút ưu tư, nặng trĩu nếu mình cứ nghĩ về những điều chưa vửa ý ,cuộc đời là như vậy tránh sao khỏi những điều xin cứ để gió cuốn đi....

Nếu có ai hỏi, có lần nữa không ? thì tôi cũng xin trả lời ngay là mong sao có những ngày hạp mặt và phải vui hơn.....

Vì thời gian có đợi ta đâu.....

